

NOI

NOI suntem cei mai NOI dintre
cei NOI, căci suntem NOI!
Răspunsul este doar ... NOI!

Revista Liceului Teoretic Sănnicolau-Mare

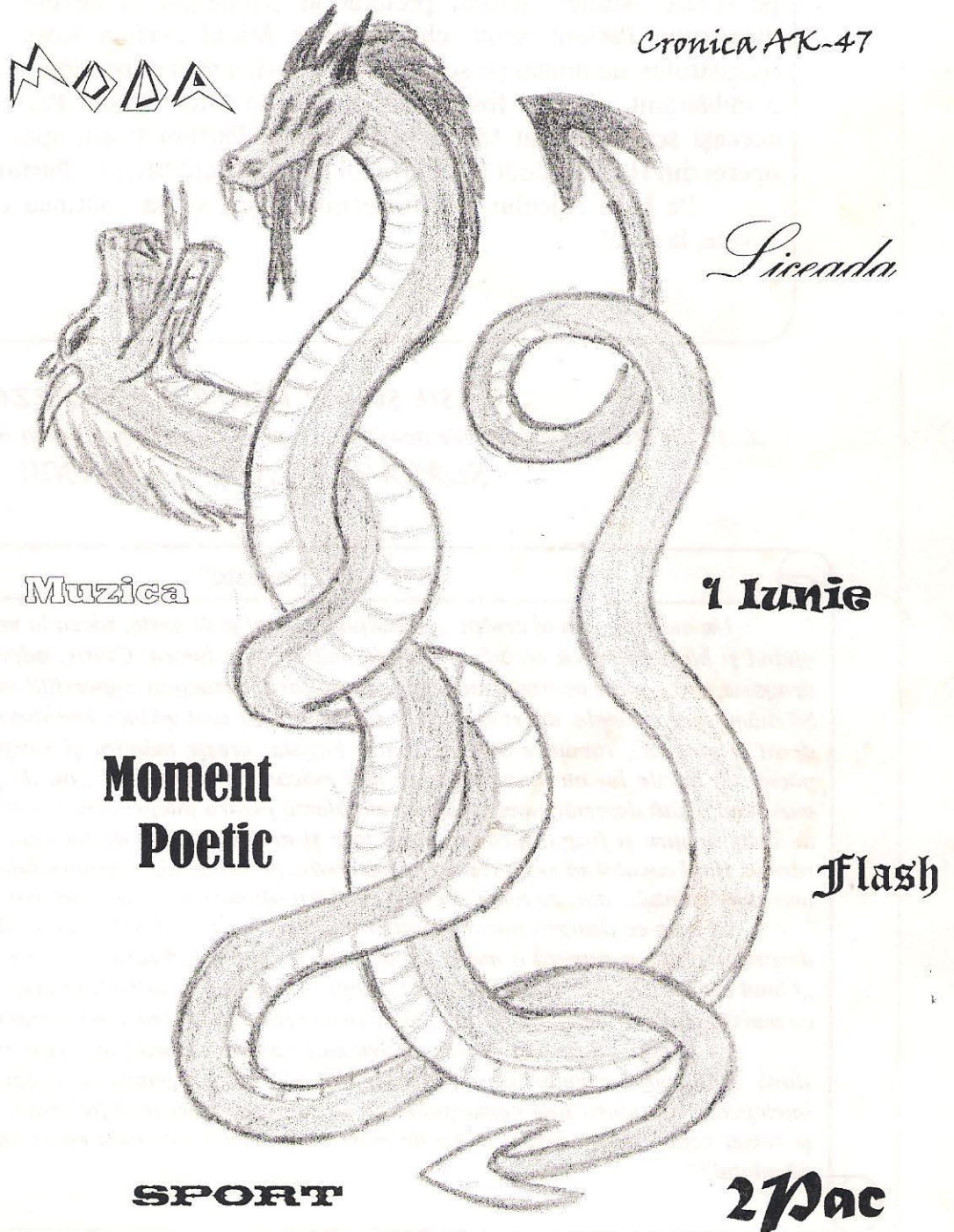
Motto: Finimus???

Ies: - Nimic nu este mai trist decât să vezi un om de cultură vorbind și preocupându-se mai mult de instituții decât de persoane. Cultura înseamnă, printre altele, și atenție la persoană, fascinația unicatului!!!

Igrec: - Deci, și literatura e suma unor combatanți singuratici, nu o armată în marș, de soldați interșanjabili!!!

Zet: - Așadar, numai dacă ești eficace la nivelul cazului, se va înviora și instituția. Dacă nu, ea va deveni curând o aridă abstracțiune, un concept uscat, la adăpostul căruia poți vegeta solemn, toată „cazna” intelectuală soldându-se doar cu producerea de „monștrii”!!!

Din sumar:

Numărul 7, iunie, 2001

Dă, Doamne, românului...

- Mic de tot -

Opera locală din provincia H a decăzut de la o vreme, și iată cum...

Cam cu o sută de ani în urmă, în locurile acelea, s-a ivit un actor, pe numele său de artist: Parfum Roșu. Se cam pricepea, uneori, la cânt, la recitativ, la mișcarea scenică și la joc. Numai că, înaintând în vârstă, Parfum Roșu a îmbătrânit și nu a mai putut urca pe scenă. Atunci, actorul preferat al publicului, a devenit principalul discipol al maestrului Parfum Roșu, chemându-se Micul Parfum Roșu. Acesta era pe măsura magistrului, nu numai pe scenă, dar îi semăna și la obișnuințe. Când Micul Parfum Roșu a îmbătrânit, scena a fost monopolizată de Micul Micul Parfum Roșu. Între timp, pe aceeași scenă a jucat Micul Micul Micul Parfum Roșu, apoi... etc. Iar azi, „stâlpu” operei din H este Micul Micul Micul Micul Micul Micul... Parfum Roșu.

Pe baza calculului infinitezecimal, dacă se va continua tot astfel, se va ajunge, firește, la zero!

!Asa sa ne ajute Dumnezeu!...

„(...) și ne iartă nouă greșelile noastre (...), și nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăvește...”

SLAVĂ TATĂLUI (...). AMIN!!!

O „poveste”

Un individ, „om al cetății”, nemulțumit de tot și de toate, zăcea la umbra îmbietoare a unui nuc, oftând și blestemând cu năduf: „- Cât de nedreaptă e lumea! Cinste, adevăr, bine, rău, frumos, urât, dragoste, ură... toate acestea sunt simple înșelătorii, bazaconii, superstiții moderne! Deziluzii străvechi! Să luăm, spre exemplu, acest nuc rofat: rădăcinile lui sunt adânci, împlântate în pământ, trunchiul său, drept și puternic, ramurile dese și frunza bogată; crește mândru și somptuos ca un templu, dar, ce păcat, că nucile lui nu ajung să aibă nici măcar mărimea unui „ou de găină”! Totul e falsitate și minciună! Câtă deșertăciune! O adevărată blamă pentru integritatea copacilor! Și, uite, să luăm vrejul de colo, subțire și fragil, fără un capăt tare și noduros, lipsit de bucuria gloriei de a dăruia ani de-a rândul, fiind capabil să se ridice drept sub soare, privat de tăria materialului dur și zăcând neputincios, una cu pământul... dar, cu toate acestea, dovecii săi aurii sunt de 3 ori mai mari decât capul meu!”

În timp ce denigra nucul și ridica în slăvi vrejul de doveac, se iscă o pală firavă de vânt, care desprinse de pe o ramură o nucă. Aceasta căzu, cu o plesnitură, chiar pe fruntea justițiarului nostru. „Omul cetății” se sperie, aproape că i se opri inima în loc. Într-un târziu, își reveni și-și pipăi fruntea, cu multă grijă, dar constată, fericit, că nu avea nici o rană și nici măcar un cucui cât de mic.

„- Lăudat să fie Cel de sus pentru mare înțelepciunea Lui – rosti individul nostru din inimă – slavă Stăpânului cerului și al pământului! Ce lume dreaptă a creat! Cu adevărat pe măsura înțelepciunii și iubirii sale nemărginite. Ia să stăm frumușel și să judecăm: dacă nucile acestui mândru și semeț copac ar fi crescut la fel de mari cât dovecii, căzându-mi în cap, nu m-ar fi făcut una cu pământul?”

Recapitulare / Notă de sfârșit

După ce Leptian, trimis al zeilor, constată că lumea este cufundată într-o avansată stare de degradare, se plânse mai marelui său Ioves, care, susținut de ceilalți zei, „decretează” pedepsirea pământenilor prin expunerea acestora la... știință. Astfel, întreaga adunare a „Domului sacru” materializându-se în chip uman, coboară pe cetățuia Liceada, peste care domnea regele Haos.

Ajunși la destinație, zeilor li se confirmă de proprii lor ochi că pământul este într-adevăr pustiu, și asta de-a binelea. Un citadin le povestește în mare cele întâmplate, explicându-le cum au secat, în lipsă de băutură, Nilul, Eufratul, și, până la urmă, Styxul, forțându-l pe Caronsă-și abandoneze luntrea și să plece ca gondolier cu jumătate de normă la Veneția. Cerând audiență la regele Haos, zeii, acum „oameni”, își exprimă indignarea față de mersul omenirii și-l detronează pe acesta încoronându-l pe Ioves, susținătorul ideii de „pedepsire prin știință”.

Oamenilor li s-a impus un program strict, în care fiecare zeu își aducea contribuția, până la urmă „pedeapsa” dovedindu-se utilă, vitală chiar, muritorului de rând ce reuși să restabilească echilibrul lumii sale.

Celebrând triumful rațiunii, oamenii organizează un banchet cu invitați de vază, printre care-i amintim pe Bachus, Pan, Orfeu, Amor și mulți alții. Loviți de nostalgie, atât oamenii cât și zeii, depăneau acum amintiri, chiar și cele mai supărătoare întâmplări părăndu-le acum extrem de amuzante.

Ce n-a fost dezvăluit, însă, este deznodământul microepopeii, și anume că la „spargerea chefului”, cetădinii pleacă spre alte cetăți, întru promovarea cunoașterii dobândite până atunci. Ce-i drept, unii eșuară, dar li se mai acordă o șansă de către, acum, binevoitorii zei. Cât despre aceștia din urmă, din câte știu eu, au rămas în Liceadă luminând prin cunoștințele lor mintea a-tregi generații.

Bineînțeles, povestea aceasta este o legendă, nimeni nu-i poate atesta veridicitatea. Totuși, eu cred că-ntr-o cetățuie, undeva pe pământ, aceiași zei încă mai „transpiră” pentru eradicarea haosului din rândurile oamenilor.

Sfârșit?

Andrei Savu

– FLASH INFORMATIV –

Martți, în data de 5.06.2001, cu prilejul zilei mondiale a mediului înconjurător, se va susține de către elevii liceului nostru, coordonați de către doamna profesoara Nicoleta Melcher, un program pe tema ecologiei. În cadrul acestei acțiuni, colegii noștri vor milita împotriva poluării, vor expune afișe cu sloganuri pe aceasta temă. Pe data de 4.06., unii elevi vor organiza o campanie de curățire a parcurilor și a orașului. Toți cei preocupați de soarta naturii și a mediului în care viețuiesc, sunt rugați să susțină aceasta acțiune prin participarea lor într-un număr cât mai mare.

Colegii noștri, membrii corului „Doina” au luat parte la faza națională a concursului coral desfășurat în capitală, și au obținut un meritos loc II la categoria „Coruri de Licee Teoretice”. Le dorim ca în viitor să ne reprezinte nu doar pe plan național ci și european.

În decursul zilei de 23.05.01, elevii liceului nostru au avut ocazia să ofere semnături unei organizații a Ministerului Sănătății pentru campania de prevenire a fumatului juvenil, dar și, dacă este cazul, pentru aranjarea unor locuri speciale pentru fumători. Totodată, tinerii interesați de a face parte dintr-o organizație antidrog pot obține mai multe informații contactând elevii clasei a IX-a D.

Cu prilejul Zilei Internaționale a Copilului, Școala Generală nr. 1 cu clasele I-VIII, va fi organizatoarea unei activități extracurriculare, un program artistic și cultural susținut de elevii acestei școli în scopul de a întări legăturile interpersonale elev-elev, elev-profesor și de a-și dezvolta simțul competitiv și artistic.

Participând la „Balul Generației XXI”, organizat în data de 11.05.2001, de către colegii noștri din Jimbolia, membrii revistei „?Noi” au asistat la un spectacol artistic original, plin de spontaneitate și farmec.

Vineri, 1.06.2001, doamna profesoară Nicoleta Melcher va organiza o excursie pentru tinerii acestui liceu la Muzeul de minerale Ocnele de Fier. Prețul excursiei este de 15000 lei și se va pleca vineri dimineața.

Matei Romina, Rusu Daniela & Lungu Miruna

Străpunge scutul vieții
Spada solitudinii amare
Rupând monotonia
Societății sufocante.
Respirând moarte,
Simțind lanțurile chinuitoare,
Mă cufund înecat
În apele turburi
Pline de întrebări ucigașe,
Ce cuprind infinitul
Și răstoarnă ordinea originală.
Mă înec...
Alături de lumina
Ce se sinucide
Împinsă de întunericul...
Dulce.

Teobalast

Sărut lumina
Și-nchid ochii
Înghiț azima
Și mă las pradă morții.
Trecut prin lume,
Prea puțin...
Căzut ca frunza de sub brume
Am început să mă alin
Precum o pasăre în zbor
Ce se aruncă-naripat
În al trăirii amor.
Însă se dovedi a fi ucigător
Căci în fiecare clipă
Soarele, disc, mare mistuitor,
Ardea aripa mică
Ce mă-nălță, cu dor...

Teobalast

Undeva în căutare...

Deschid ochii
Și văd schimbarea
Ce am făcut-o
Inconștient...
Deschid ochii
Și mă văd
În ochii lor
Precum străinul
Ce-a plecat
Pentru a se întoarce.
Deschid ochii
Și văd oamenii
Privindu-mă
Cu ai lor ochi profani.
Deschid ochii
Și văd că am plecat...
Din lumină,
Și mi-e dor
Căci ard
Precum o lumânare
Dar nu luminez nimic
Nici măcar pe mine...

Teobalast

Privesc îndelung liniștea din noi
Și nimeni n-o poate auzi...
Pe foșnetul secăt al mării din noi
Odihnesc aripi eterne...
De parcă li s-ar fi împietrit zborul!
Caut strălucirea infinitului din noi
Și ademenesc ecoul...
Poate doar așa o să aflu de ce a răpit
Marea, gândul, parâma, visele...
Mă-ntorc mereu spre liniștea din noi
Și-aștept absent tainicul zbor spre etern.

Eres

Simt că toate stelele lucesc în noi,
Că lumina năvălește-n viața noastră ca o
revărsare
Că florile-nfloresc în trupul nostru.
Toată tinerețea pământului
Și tinerețea apei,
Fumegă-tămâie în inima noastră,
Și sufletul tuturor lucrurilor cântă
În cugetul nostru pe nelumeștile semne.

Eres

Van

O amăgire licărea confuz
Se auzea un cor sinistru
O șoaptă în pădurea de regrete
O amăgire licărea confuz...

Pierdut în noaptea plină de regrete,
Am rătăcit pe mări, purtat din val în val,
Și răsăritul l-am văzut fatal,
Amurgul va veni cu negre plete.

Dar nu-i nimic, iubit-o, nesfârșitul
Va arunca în umbră tot ce-am fost
Tot ce-am avut – o glumă fără rost –
Nu te-ntrista iubit-o, nesfârșitul...

Lecter

Amurg

Sufletul gol, a ta e ceața
Rece, umedă și grea
Risipită-n neguri, dese
Pe scânteia ce pălea
Suflet gol, a ta e ceața...

Tremură făclia lumii,
Plânge noaptea zgomotos
Lacrimi negre cad pe tine,
Pe pământul noroios.
Suflet gol, te-nghite ceața...

Dar sub cerul plumburiu
Viața va zâmbi din nou.
Doar în negurile dese
Se va stinge-n lung ecou
Un suspin ce însoțit-a
Patima unei crăie...

Orfeu

Zâna

Nesfârșitul înglobează zarea cu-a ei reci culori
Dispersate-n amalgamul mult prea vast, puțin
profund
Rătăcind pe largi decoruri, în odaia ei pătrund
La splendoarea-i fără seamăn, se apleacă cu fiori.
Stofa purpurie scaldă mândră porțelanul viu
Trandafirul și rubinul ei, ai viselor actori,
Plâng în fața buzei sale, se închină temători
S-a îndrăgostit de chipu-i și amurgul sângeriu.
În adâncul fără nume, transparent, fermecător,
Ce ușor se-ntrezărește-n ochii mari tărâm de vis
O privire – o chemare înspre stări de nedescris
O oglindă pentru soare cu reflecții de amor.
Jocul stelelor pe boltă cu chemări de nostalgie,

Ea îl vede, îi răspunde cu sursu-i inocent
Gingaș ca o orhidee pe o mare de ciment.
Tremură tot Universul în eterna-i armonie.
Negrele-i șuvițe care curg în ritm năucitor,
Fascinează deopotrivă și artistul și natura
Încadrând un chip de zână, poezie-i este gura,
Glasul cântec de sirenă, pasul – vals amețitor.
Lângă ea Elena pare o petală ofilită,
Ce se stinge lângă floarea frumuseții absolute.
Toate marile zeițe din Olimp acum sunt slute,
Grațioasă ca o nimfă, gingașă ca o petală,
Îi apare ea lui Eros ce-o privește-nmărmurit
Și de-atunci se nasc într-una patimi de nestăvilite
Ce îmbină și acuma fantezii ca o spirală.

Orfeu

OMENIREA... ÎNCOTRO?

Ideea premergătoare seriei de articole cu care v-am obișnuit până acum a fost cea a direcționării atenției cititorului asupra aspectelor „putrede” ale lumii sale și a stimulării acestuia cu scopul implicării lui directe în mersul acestei lumi. Pe parcursul fiecărui număr al revistei au fost punctate o serie de carențe ale societății, disfuncții ce apar de la nivel individual, pornind chiar cu noi înșine. Concluzia: dacă vrem să schimbăm ceva, trebuie să începem cu propriile persoane, exploatându-ne calitățile, valențele înăscute fără a ne asuma diferite roluri, cu riscul de a deveni simpli „figuranți”, atât la propriu cât și la sensul căpătat în argou.

Deseori „virtualele” alternative oferite în spațiul articolului puteau fi interpretate ca tentative de inoculare a unor concepte, coduri etice etc., idee eronată întrucât scopul acestora a fost atingerea unei „corzi sensibile” a cititorului cu speranța „trezirii” laturii sale constructive.

Nu a fost și nici nu s-a sperat o reacție concretă, vis a vis seria „Omenirea... încotro?”, ideea abordată fiind mult prea vastă atât pentru spațiul alocat acesteia cât și pentru cel ce o abordează, mai ales că reprezintă o voce singulară, ce speră, însă, că a reușit să arate că unora le PASĂ...

Dureros, însă, este că cei într-adevăr capabili pentru a prelua „lupta” cu profanul, instinctualitatea și prostia (n.a. nu cea înăscută ci cea dobândită, ale cărei caracteristici le-a reliefat colegul de pagină în numerele precedente) se pierd, fie demotivați, fie cufundați în diferite vicii... De ce? Datorită aceleiași mase mediocre ce pare să funcționeze ca un organism viu, ce respinge orice corp „străin”, chiar dacă acesta este vital bunei sale funcționări.

Neînțelegerea nu presupune blamă, principiu după care ar trebui să ne ghidăm în fața ideilor ale căror parametri ne depășesc. Dacă suntem, sau mai bine spus, dacă dobândim aptitudinile necesare abordării unei astfel de idei, s-o facem. În caz contrar, să lăsăm pe cei mai în măsură s-o facă.

Până atunci ne rămâne drept consolare, o cutie zisă ... a Pandorei.

Andrei Savu

Cronica AK 47

De-a lungul existenței, de-a lungul a 6 numere din revista „?Noi”, Cronica AK-47 a trecut cu obiectivul peste mai multe subiecte. Însă, am început să obișnuiesc publicul cu articole acuzatoare, blamante, articole care „arătau cu degetul”, acesta fiind scopul dinaintea propus al acestei cronici, titlul fiind mai mult decât sugestiv, AK-47 reprezentând denumirea unei arme semiautomate, articolul intenționând „să pună la zid” erorile societății, văzute subiectiv de mine. În acest număr al revistei, mai special, fiind ultimul în care mai puteți citii pe o bucată de hârtie „Cronica AK-47”, am de gând să scriu despre alte lucruri (mai importante).

În ciclul Universului se naște ceva, există, trăiește și apoi moare. Totul e o zvâcnire a vieții, incompletă de cele mai multe ori. Nașterea e ceva normal, obligatoriu, care are loc fără să fie vrută, aleator ivită, fără a fi aleasă. Nașterea e începutul vieții. De ea depinde existența. Fără naștere nu există... existență. Odată născut, acel ceva, care a primit impulsul vital, există, însă nu trăiește neapărat. Trăirea e implicit și existență, existența nu implică trăire. Trăirea se construiește pe

existență, existența fiind baza trăirii, trăire care, însă, e opțională, depinzând de la ființă la ființă, dar, doar trăirea e cea care dă viață cu adevărat, cea care însuflețește ființa. Trăirea presupune simțire adevărată, nu vorbe amăgitoare aruncate în vânt, himere ale materialismului, nu minciuni autosugestive, ci sentimente pure, asemeni iubirii, iubire căreia am încercat să-i trasez puțin conturul în numărul trecut, nereușind decât să subliniez diferența dintre iubire și atracție carnală. Trăirea reprezintă sinusoida ce rupe lanțul monoton al existenței pure. Păcat e că societatea e cea care face din cel ce trăiește un damnat, un pierdut din punct de vedere social. Trăirea presupune mistuire, ardere, cel ce trăiește „consumându-se” rapid, forțând viața să se potolească în trupul și sufletul său, ucigându-l. Însă finalul e mai maiestuos decât toate celelalte, căci el purifică ființa, odihnește sufletul. Depinde și cum moare ființa, dedicată unei cauze, trăind și prin moarte devenind erou, sau pur și simplu la finalul extenuării fizice, când moartea indusă de natură e normală. Acum moare o idee... Acum moare o cronică.

Dimulescu V. Petru

Mai mult decât un prieten: o nouă speranță!!!

Am vorbit despre dragoste...Un sentiment nobil care se bucură de multă atenție din partea tinerilor. Însă, în afară de dragostea romantică mai există și cea filială, care în ziua de azi este rar amintită și nu i se dă mare importanță. Când vorbim de relațiile dintre tineri și părinții lor ne izbirăm de o altă problemă emoțională frecventă în adolescență; o numim „Conflictul între generații”. Această expresie se referă la sentimentele de iritare și ostilitate dintre adolescenți și părinți

De la naștere, ai fost dependent de părinții tăi în satisfacerea oricăror nevoi. Viața ta era în mâinile lor. Într-un fel erai îngădit și pentru a obține anumite lucruri te foloseai de unicul dar de la Dumnezeu pe care îl poate avea un „bebe”: plânsul. Pe măsură ce ai crescut și te-ai dezvoltat, ai depins tot mai puțin de părinți. Ai început să-ți faci singur biberonul cu lapte, să dormi toată noaptea fără să mai ai nevoie de hrană. Apoi ai învățat să te târăști și curând ai mers singur. De fiecare dată când învățai ceva nou, independența ta față de părinți creștea. Acum ești la vârsta când nu-ți mai place să te numești „puiul mamei” și ceri libertate deplină; însă conflictul are și o altă dimensiune. Deși pretinzi independență totală în unele lucruri, insiști asupra dependenței de părinți în altele. Vrei exemplu??? Dorești trei mese calde pe zi, hainele spălate, călcate și cheltuielile plătite. Cu alte cuvinte, libertate fără responsabilitate. Dar nu e posibil... cine nu este pregătit să accepte toate responsabilitățile vieții, nu este capabil să se folosească de libertate. Deci, se pare că încă avem nevoie de așa zisii „babalăci”. Atunci de ce să ne fie dușmani??? De ce să-i ocolim pe stradă în loc să-i salutăm? De ce să avem o relație rece cu ei și să nu le arătăm dragostea noastră? Pentru că ei știu că noi îi iubim? Nu e de ajuns faptul că părinții noștri sunt conștienți de acest lucru. Oare e atât de greu ca seara să vizionăm un film împreună, să îi scoatem măcar o dată pe săptămână la o mică plimbare? Cred că numai pentru faptul că ne-au dat viața ar trebui să le acordăm mai multă atenție și să-i alinăm măcar cu o mângâiere de necazurile vieții. Milioane de familii au trecut prin lupta între dependență și independență și familia ta nu va fi, probabil, cruțată. Dacă vor apărea conflicte (sau deja au apărut) între tine și părinții tăi, amintește-ți că tensiunea dintre voi face parte din procesul de creștere. Nu înseamnă că nu îți iubești părinții, sau că ei nu te iubesc. Este o luptă naturală datorată faptului că tu ceri mai multă libertate decât știu părinții tăi că-ți este utilă. Cel mai bun lucru pe care poți să îl faci este să discuți deschis cu ei acest subiect. Dacă ai părerea că ei nu-ți acordă independența „cuvenită vârstei”, spune-le-o calm. Atenționează-i că te crezi capabil să decizi singur mai multe lucruri. Totuși trebuie să fi rezonabil. Te sfătuim să te supui dorințelor părinților tăi când ei sunt convinși că decizia lor este mai bună. La urma urmei, ei nu-ți doresc decât binele. Lumea este un loc singur și rece fără sprijinul și dragostea unei familii; de aceea urarea noastră este ca în familia voastră să domnească iubirea.

Încheiem nu cu un sfat de la noi ci cu o poruncă de la Dumnezeu:

"Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să-ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău"

Viașu Iulia & Trică M. Sergiu

Cauzele și efectele rasismului

Dicționarul limbii române dă o explicație clară termenului rasism: „Teorie social politică neștiințifică și reacționară care susține inegalitatea biologică și intelectuală a raselor umane, emisă cu scopul de a constitui o justificare pentru dominarea și subjugarea unor popoare”. Ceea ce este neclar este amploarea pe care rasismul a avut-o pe tot parcursul istoriei și în special în sec. XX. Oamenii au tendințe de a ignora voită anumite aspecte legate de această problemă, deoarece la prima vedere, rasismul este de domeniul trecutului, societatea contemporană având aspirații foarte înalte și nobile, care nu pot fi „murdărite” cu chestiuni atât de josnice.

Deși nu întotdeauna recunosc, oamenii au nevoie de a adera la ceva, de a face parte din ceva, fie vorba de un concept sau de o națiune, pentru a se simți protejați; pentru a obține această așa-zisă protecție sunt în stare să facă uz de aproape orice mijloace, printre care se numără și rasismul. Probabil cea mai cunoscută formă a sa este antisemitismul, care s-a manifestat violent pe tot parcursul istoriei, cu precădere în secolul trecut. De pe vremea vechilor egipteni și până la recentul Holocaust, evreii au fost cel mai blamat popor din istorie, din motive mai mult sau mai puțin întemeiate. Filozoful german Arthur Schopenhauer îi învinuia pe decadența etică și estetică în care au aruncat civilizația europeană prin Vechiul Testament. Adolf Hitler îi acuza de parazitarea rasei germane, de poluarea sângelui arian și de declinul Germaniei din perioada interbelică. Deși genocidul care s-a abătut asupra lor în de-al doilea război mondial i-a pus la grea încercare, nu se poate tăgădui faptul că evreii dețineau monopolul asupra economiei germane, pe care o sufocau pur și simplu. Pe antisemitism se bazează întreaga filozofie național-socialistă, din cauza ei pierzându-se viața 6,5 milioane de evrei. Nazismul a periclitat serios ideea unității europene și poziția vechiului Testament în lume, și a contribuit într-un mod decisiv la scindarea Europei și Orientul în blocuri politico-ideologice sau militare, aflate în dispute amplificate. În ciuda consecințelor nefaste pe care le-a avut, în lume sunt încă mulți extremiști de dreapta (neonaziști) care încă se mai încred în principiile celei mai violente și radicale doctrine elaborată vreodată, nazismul. Totuși, dacă privim problema detașat, evreii au și de câștigat de pe urma Holocaustului: au fost animați de conștiința națională și și-au format propriul stat în 1948; și-au mobilizat forțele cu mai mult succes și au devenit mai căliți după această experiență dură. Bineînțeles, nu au ezitat nici o clipă să profite de pe urma statului de victime care le-a fost acordat și, sub acest paravan să exploateze toate facilitățile care li s-au oferit din milă sau compasiune.

Rasismul este prezent și foarte actual în America de Nord, principala țintă fiind persoanele de culoare sau negrii. Aduși să lucreze plantațiile de bumbac din statele sudice ale S.U.A., aceștia nu aveau drepturi, fiind considerați bunuri însușite. Odată cu abolirea sclaviei în 1861 marea majoritate a populației de culoare a trecut în nordul Statelor Unite, lăsând în derivă economia statelor sudice, care depindeau de ei. Mentalitatea sudică nu s-a schimbat nici azi, ei continuând să-i desconsiderare pe negri. La puțin timp după încheierea războiului de secesiune (1861-65) ce a avut loc în S.U.A., se formează organizația extremistă „Ku-Klux-Klan”, care militează pentru scoaterea din drepturi a negrilor. Pe lângă ea mai activează și „Frăția ariană”, care are cam aceleași obiective, însă mult mai radicale. Efectele acțiunilor întreprinse de aceste organizații sunt resimțite dureros de către populația de culoare care, pe lângă faptul că este umilită public se mai confruntă și cu o sărăcie acută.

O altă formă de rasism, de data aceasta foarte ușoară în comparație cu cele mai sus menționate, este denumită „pericolul galben” și vizează populația asiatică cu trăsături mongolice și potențialul pericol pe care îl reprezintă deplasarea acesteia înspre Occident, prin faptul că ocupă locurile de muncă ale populației autohtone. Părerea mea este că această teorie nu prea stă în picioare, dar, dacă nu se poate renunța la ea, cel mai bine ar fi să fie reformulată.

Și regimuri totalitare ca fascismul și-au adus contribuția lor la dezvoltarea și perpetuarea rasismului.

Deși ne e teamă să recunoaștem deschis rasismul a fost și va fi destul timp omniprezent, pândind din umbră și gata oricând să exploateze slăbiciunile societății contemporane, devenită din ce în ce mai ignorantă și mai superficială.

Copilaș C. Emanuel

Robinson Crusoe (ultima parte)

...Viața pe insulă decurgea monoton. Totul era atât de bine organizat încât, Robinson avea impresia că insula este într-adevăr pustie. De câteva ori i se părea că zărește silueta unui om, dar până să se lămurească, impresia se volatiliza, devenind incertitudine. De altfel, el însuși, ca prin reflex, dorea să se ascundă, să se facă nevăzut. Nu era exclus ca și „ceilalți” să fi procedat la fel...

După vreo două săptămâni, Robi luă o hotărâre fermă: să evadeze de pe insulă! Cu alte cuvinte, dorea să-și facă o plută cu care să se aventureze pe mare și să eșueze cât mai repede pe o altă insulă unde să fie lăsat în pace.

În zilele următoare plecă în pădure în căutarea unor trunchiuri de copac pe care ar putea să le lege, construind o plută. Lemn era din belșug și, în momentul în care se apucă să taie primul trunchi, îl văzu venind în goană pe Winston cu un plic în dinți. Robinson deschise plicul. „Stimate naufragiat – scria în mesaj – ne face plăcere să vă informăm că vă osteniți inutil să părăsiți de unul singur ospitaliera noastră insulă. Nu veți izbuti nimic. Întâi, nu este permis a se aduce pagube plantației de bambus. Dacă toți Robinsonii care ne vin pe insulă ar proceda la fel, unde am ajunge? În câțiva ani, insula s-ar defrișa în mod dezolant, pierzându-și unul din fermecele sale principale. Secundo: unde vă duceți? Insula aceasta se află în plin ocean (nici nu vă spunem care, ca să nu vă încurcăm), cel mai apropiat țărm este la peste trei mii de mile marine. Cum credeți că puteți ajunge acolo fără instrumente de navigație, alimente și o ambarcațiune adecvată? De aceea v-am fi foarte îndatorați dacă v-ați păstra răbdarea până la expirarea naufragiului dumneavoastră contractat cu Societatea noastră. În compensație, pentru a vă simți mai bine și a vă putea justifica la înapoierea pe continent, ne declarăm de acord să vă lăsați din nou barbă. Cu sinceritate, Direcțiunea.”

Toate acestea se petreceau vineri. Sâmbătă cinea bătu în ușa vilei sale.

- Cine-i acolo? Întrebă Robinson plictisit.
- Eu sunt, Sâmbătă.

Așa e, uitase de el. Venea la timp. Îi spuse că poate să intre. Sâmbătă era un aborigen care-și făcuse studiile în Anglia și se specializase în profesiunea de ghid pentru naufragiați.

Discuția dintre cei doi a fost lungă și foarte interesantă. Pe măsură ce treceau de la un subiect la altul – literatură, artă, politică, filozofie, religie – Robinson se convingea că Sâmbătă are cunoștințe temeinice și, dacă ar putea să petreacă un timp mai îndelungat cu el, și-ar mai completa serioasele lacune pe care le avea în cultura sa generală.

- Domnule Robinson, îi spuse el, vă înțeleg și vă compătimesc. Și eu am avut nu o dată dorința nebună, nebună, nebună să evaderez. Dar lumea noastră este astăzi prea mică și nu permite nici o evadare. Intenția dumneavoastră de a naufragia a fost limpede pentru Asociația noastră de la bun început. Nu ați acordat nici o atenție unui mic detaliu. Atunci când v-ați făcut formele de înscriere în excursie, ați fost rugat să completați un mic chestionar, chipurile pentru ca organizatorii de turism să vă poată oferi un confort deplin. În realitate, computerul nostru, adaptat pentru complexe a afișat imediat rezoluția: „Inadaptat social. Dominat de tentația evaziunii. Va încerca să ajungă pe o insulă pustie.” Și specialiștii noștri au înțeles ce au de făcut: să vă organizeze un naufragiu cât mai reușit...

- Bine, dar cum pot fi toate astea cuprinse în prețul biletului? La urma urmei, prețul, ca să fiu cinstit, e accesibil !?

- Firește! Aceasta este o realizare a avocaților firmei. Pentru că, în mod legal, dumneavoastră sunteți cu adevărat naufragiat. Dispariția dumneavoastră de pe navă a fost oficial anunțată și legalizată. În document se face chiar mențiunea că este de presupus că nu ați pierit în valuri, doar nu a fost nici o furtună, ci că ați ajuns, foarte probabil, pe vreo insulă pustie... Și firma capătă dreptul de a primi o cotă din prima dumneavoastră de asigurare. Vă pot spune că afacerea este destul de rentabilă.

Resemnat, își spuse oftând că nu-i rămâne altceva de făcut decât să scrie o carte în care să-și povestească peripecțiile.

Și toate se orânduiri în acest fel, devenind până la un punct chiar agreabile; se ducea la plajă, asculta radioul, seara se uita la televizor sau discuta cu Sâmbătă.

Într-o zi însă, Sâmbătă apărură și, în ciuda comportamentului său obișnuit flegmatic, tipic englezesc, de data aceasta era foarte agitat.

- Sir, am să vă dau o veste proastă...sau bună. Depinde cum o veți interpreta...

Robinson coborî din hamac și-l privi încordat.

- Trebuie să părăsim cu toții această insulă. Măine în zori vor veni mai multe elicoptere să-i evacueze în timpul cel mai scurt pe toți naufragiații.
- Dar... ce s-a întâmplat?

- Societatea noastră a vândut insula. Milionarul numărul 1 al SUA a cumpărat această insulă care, în principiu, nu era de vânzare. Din câte am înțeles, noul proprietar își permite să fie singurul naufragiat pe această insulă pe care însă vrea s-o reamenajeze după propriile sale idei. Vrea să aducă pe insulă lei și tigri, și să sape niște lacuri pe care să le populeze cu crocodili. Asta-i situația !

Robi clătină din cap:

- Noi plecăm, bunul meu prieten, dar individul care va veni, indiferent cine e și cum îl cheamă, tot un Robinson va fi.

Mircsov Petronela

Ea... misterul unei iubiri

Probabil vă așteptați să vă povestesc despre cine știe ce prinț fermecat, sau despre o întâmplare hazlie, sau despre cine știe ce călătorie în timp. Personajul meu, însă, este ea. Ea, o stea pe cer, ce caută să se facă remarcată prin strălucirea ei. Încearcă să fie respectată pentru calitățile ei, pentru cunoștințele ei, pentru sufletul ei.

Cum se vede ea pe ea? Greu de spus. Probabil un ac într-un car cu fân, de care, în final, se pierde. Caută o cale de ieșire din acel labirint, dar nu găsește nici începutul, nici sfârșitul, caută să înțeleagă lumea, dar nu ajunge la nici o concluzie, caută să se înțeleagă pe sine, să se cunoască, dar nu reușește.

Cum se vede ea? Un slujitor de-al lui Dumnezeu, ce a fost trimis pe lume asta cu o sarcină. Uneori se întrebă dacă a ajuns s-o îndeplinească, neștiind niciodată rostul ei pe acest pământ.

S-ar supăra cerul dacă ar fi o stea în minus? S-ar supăra pământul dacă nu ar fi ea? Nu cred... dar asta-i ciclul vieții, te naști fără să ceri și mori cât ai clipi.

Ea are impresia că nimeni n-o înțelege, dar ce poate aștepta de la acești umili oameni, de a înțelege o făptură atât de unică și de neînsemnată cum e ea, care nici măcar pe ea nu se înțelege.

Cum se vede ea? O floare într-o ogradă cu flori, care se deschide la tandra mângâiere a razelor de soare. Ea reușește prin aura sa de floare să pună un zâmbet pe fața unui om și să îl trezească din veșnica melancolie, să îl facă fericit. O floare, însă, se ofilește în momentul în care nu primește destulă afecțiune din partea oamenilor.

Ea nu crede în iubire, deoarece tot timpul dragostea ei a fost neîmpărtășită... dar...

Într-o dimineață trebuia să plece... sau... „să moară puțin”... Dar esențialul era că era deja târziu, și că trebuia să plece. Își terminase obișnuita ceașcă de amărăciune. Remarcă atunci că era deja târziu și decise, spre a se trezi mai repede, să renunțe la cubulețele de speranță pe care le dizolva de obicei în amărăciunea ei de dimineață. De afară se furișă prin ochiul spart al ferestrei și o luă prin surprindere, o lumină lăptoasă și palpabilă, cu miros de ninsoare. Era noiembrie, iar afară era zăpadă. Da... era târziu. Un zgomot de bătaie de inimă o făcu să tresară. El oare ce face? Stă și se gândește la ea, sau nici nu a remarcat-o ieri seară la acel bal?

Târziu era, într-adevăr. Și trebuia să plece. Dar nu se putea dezlipi de trandafirul albastru pe care îl primise ieri... de la el... dar undeva era așteptată. Era datoră ei.

Nu știe dacă va merge... deoarece se tot gândea la el. Pentru o clipă, chiar a crezut în iubire, i-e frică acum să nu se fi înșelat. Se gândi la el, și-n roua dimineții, lăsă o lacrimă să curgă. Nu o putu controla. După ea mai veni una, și încă una, și își dădu seama că ploaia de lacrimi se năpustise peste obraji pe care el i-a atins odată, într-o seară cu lună plină, când stelele nu se vedeau pe cer, și pe care speră că el îi va mai atinge. Lacrimile ies de sub control, nu mai stau în puterea ei... ea merge la el. E greu. Probabil el o va respinge, dar ea încearcă, să vadă măcar ce a pierdut... pentru totdeauna.

Ajungând la el, temerile ei au luat sfârșit. El a făcut-o să creadă cu vorbe dulci, șoptite-n ureche, că dragostea pe care o simte pentru ea e ceva real, ceva fără iluzii. În momentul acela, ea s-a simțit pregătită de cuvintele lui, sau de dragostea pe care o pretindea sau poate de minciuni? Nu, el nu mințea. Totuși, ea nu știa. Iubirea lui era speranța ei, cuvintele sale erau încurajarea de care avea nevoie, iar el era, adică așa simțea ea, o parte a ei. A sărutat-o. În momentul acela simțea cum tălpile îi iau foc, simțea un fior ce trecea prin corpul ei, simțea ce era mai important, prezența lui lângă ea. Nu îi venea să creadă că tocmai se întâmpla, îi părea un vis ce totuși era realitate.

O lacrimă s-a tăvălit pe obrazul ei. A început să creadă în iubire, dar pentru cât timp? Dorința lui s-a stins după vreo lună. Atât a fost să fie. Ea nu l-a putut uita... prima ei dragoste împărtășită.

Era apus. Sufletul ei cădea în melancolia tulbure a unei cețe de peste timp. Trecuse deja o lună de când ei s-au despărțit, el nimic, ea... iubea.

Două lumânări ardeau pe masa ei. Două lumânări discrete și simple. Ea stă amuțită și privește afară pe geam. Speranța ei a obosit și dorul s-a făcut atât de mare, încât s-a hotărât să-i scrie o scrisoare... dar nu. El nu o vrea... sau pretinde că nu... nu are rost.

E noapte, e târziu, și ei îi este somn. Soarele a scăpătat demult spre asfințit, florile și-au închis demult petalele. Păsările s-au îndreptat demult spre culcușul lor, iar natura s-a pregătit demult pentru noapte. Cântecul cocoșului și a păsărilor nu se mai aude, în schimb, greierii îi alină ei sufletul... Noapte bună!

Irina Țăranu

Topul muzical al redactiei

1. Linkin Park – *Crawlin'*
2. Papa Roach – *Between the angels and insects*
3. Eminem – *B**** Please II*
4. Marilyn Manson – *Fight song*
5. Crazytown – *Butterfly*
6. Sylver – *Skin*
7. Atomic Kitten – *Whole again*
8. Limp Bizkit – *Trust?*
9. Madonna – *What it feels like for a girl*
10. C.A.&L.K.&P.&M. – *Lady marmelade*

Boemă iugoslavă în două acte

În data de 11 mai, a.c., Sala Olimpia din Timișoara a fost gazda celui mai important eveniment muzical bănățean ai ultimilor ani: recital extraordinar Goran Bregovic. După o serie de concerte susținute în țară, artistul iugoslav a poposit la Timișoara însoțit de „Wedding & Funeral orchestra” (orchestra pentru nunți și înmormântări) din Belgrad, Iugoslavia, și nelipsitul său trio vocal feminin din Sofia, Bulgaria, ce au deschis spectacolul, calmând spiritele, încinse după o relativ scurtă, dar supărătoare așteptare.

După piese eminamente vocale sau instrumentale, a sosit și vremea intrării în scenă a creatorului acestora, ce și-a făcut apariția pe piesa „Kalašnikov”. Deschizând seria melodiilor în forță, ce amintesc de marșuri militare sau cântece de campanie. Pe tot parcursul concertului, întreaga „divizie” a „generalului” Bregovic a dat dovadă de virtuozitate, în frunte cu Ognjan Raduvoievic, „mâna dreaptă” a lui Goran, un cunoscut artist în mediile muzicale iugoslave, absolvent al Academiei de Înalte Studii Muzicale din Belgrad, dirijor al Orchestrei de Jazz și al Orchestrei Mari a Radio-televiziunii sârbe.

N-au fost puține momentele de „respiro”, facilitate de cântecele mai lente, ce prin magia lor compozițională, au împins deseori publicul la limitele psihedeliei. La un punct, spectacolul părea încheiat, când întregul dispozitiv de muzicieni a coborât în culise, însă auditoriul a forțat, practic, revenirea lor pe scenă, prin insistentele aplauze ce au durat minute în șir.

Astfel, a început a doua parte a spectacolului, debutând cu cântece de beție sârbești, urmate de marșuri funerare, la sfârșitul cărora, printre multe altele, Goran remarcă plin de umor: „Știți, orchestra mea este prea scumpă pentru înmormântări, așa că la jumătate de preț, vă mai cântăm de nuntă...”. Sfârșitul îl constituie aceeași „Kalašnikov”, căreia „i-au dat drumul” după semnalul „La Atac!”, strigat într-un glas de întregul auditoriu. Și de această dată, „divizia de infanteriști” își duse cu brio la bun sfârșit treaba, după numeroase improvizații și bis-uri perfect sincronizate. În repertoriul prezentat de Bregovic în acea vineri seară, se regăsesc selecții din întreaga sa discografie, multe dintre ele fiind așa-zis adaptate de niște pseudoartiști ai pieței autohtone, ce au transformat creațiile lui Bregovic în „mahalagisme” și chichiuri de toată jena, fără ca cei ce le ascultă să cunoască adevărata lor origine.

Trecând peste plagiatori și rebuturi ale industriei muzicale românești, Goran Bregovic rămâne, după părerea mea, cel mai important artist balcanic al zilelor noastre. Reușind prin însuși nonconformismul său muzical, să întocmească un repertoriu extrem de original cu o valoare compozițională greu de egalat în domeniul său, se apropie foarte mult de grecul Mikis Theodorakis, creatorul binecunoscutei suite „Zorba”, alături de care sunt sigur că și-a înscris numele în panteonul marilor muzicieni ai Europei.

Andrei Savu

Dedicatii

- ◆ De la Ladima pentru Aron, melodia „Inside the brain” de la Cypress Hill.
- ◆ Dedicatie din partea lui X pentru Adriana, diva cu ochi negrii: Dream Theatre – „Through her eyes”
- ◆ De la vechiul Ladima pentru eternul blond, melodia „Changes” a afro-americanului 2Pac, cu mesajul „Make some changes”.
- ◆ Din partea lui Lolo pentru colegul Rada un „Hardcore moldovenesc” de la Zdob și Zdub.
- ◆ Pentru STrică din partea lui Safto, „Nothing else matters” (Metallica), cu mesajul: „Dacă toți am fi ca tine... și lumea ar arăta Altfel”.
- ◆ De la Jidovu pentru Purice, Nirvana – „Lake of fire” cu mesajul: „Acolo merg eu, nu vreau să vii cu mine!”.
- ◆ Pentru Dimu din partea lui Safto, „The eye of the beholder” (Metallica): „Dacă cineva are de gând să facă ceva cu lumea asta, s-ar bucura să te aibă alături de E/el.
- ◆ Pentru Aron din partea lui Safto, melodia „Roots” (Sepultura)... „Poate-ți mai perfecționezi tehnica vocală...”
- ◆ Pentru Ed de la Aron: Enigma – „Callas went away”.
- ◆ Pentru același Ed who'd like to sleep and dance with the dead: Nightwish – „Dead boy's poem” cu mesajul „... and God said: „Let it be knight...” (you know what I mean)”.
- ◆ De la nașpetul Ladima pentru penalul Safto, Nirvana – „Come as you are”.
- ◆ Pentru Ema din partea ungurului din Safto: Imnul Israelului cu mesajul: „Moses guide my sword, and I'll slay the enemy / Moses guide my sword to eternal victory”.
- ◆ Din partea lui Y, o melodie pentru Mara, a cărei viață va fi mult mai fericită fără mine: „For her pleasure” – Tiamat.
- ◆ Din partea lui Ema pentru colegiul de redacție: Kreator – „Stronger than before”.
- ◆ Din partea lui Ladima pentru Moșu, Goano Apes – „Lords of the boards”.
- ◆ Pentru întreg colectivul de redacție al revistei „?Noi”, Nirvana – „Come as you are”, „La mai mare!”. Semnat: Andrei Savu.
- ◆ De la Aron pentru Simi, Metallica – „Nothing else matters”.
- ◆ Pentru toți maneliștii și cartieriștii, din partea lui Savu, D12 feat. Eminem – „I shit on you”. Mesaj: „Cum e să-ți înghiți propriul „shit”?” (întrebare retorică)”.
- ◆ „Voodoo People” de la Prodigy 4 my zombie friend Lolo de la Ladima.
- ◆ De la Dimmy pentru Denisa DMX – „Party up”, mesajul: „Keep on partying”.
- ◆ De la Bichnigga pentru Lexa: Nirvana – „Litium”, „Read the lyrics”, mesajul.
- ◆ Pentru Cristinuța de la Dimmy & Lolo, House of pain – „Jump around”.
- ◆ Pentru Alfa de la Omega: „Where did U sleep last night?” – Nirvana.
- ◆ De la Iov pentru Kupala două melodii: „All apologies” – Nirvana, „Lady in black” – Uriah Heep.
- ◆ De la Lolo & Dimu pentru Tushi & Oana: „Sweet dreams” – Marilyn Manson.
- ◆ De la Dimu pentru Veringioiu: „Keep ya head up” – 2Pac.
- ◆ Din partea lui Lolo pentru Aron: Eminem – „Brain Damage”.
- ◆ Pentru Blondu de la Lolo: Jay-Z – „Big pimpin”.
- ◆ Pentru Softy de la Lolo: Eminem – „Under the influence”.
- ◆ Pentru Saftos de la Lolo melodia „Black & White”.
- ◆ Pentru Moșu de la Lolo: Metallica – „Of wolf and man”.
- ◆ Pentru Denisa de la Lolo: Prodigy – „Firestarter”.
- ◆ Din partea lui Z pentru toți prietenii: Papa Roach – „Between Angels and insects”.
- ◆ Din partea lui Lolo pentru Ciolpy: Limp Bizkit – „Leech” cu mesajul „Get lost”.
- ◆ Pentru colegiu, de la Lóránt & Aron, melodia „We are the champions” – Queen, cu mesajul: „We're the best so f**k the rest”.
- ◆ De la Aron pentru Kaos: Dune – „I can't stop raving”.
- ◆ De la Aron pentru Irina: Wheatus – „Teenage dirtbag”.
- ◆ Pentru Moșu de la același Aron: Public domain – „Operation Blade”.
- ◆ De la Aron pentru Blondu: Christina Aguilera & Ricky Martin – „Nobody wants to be lonely”.
- ◆ Pentru Ciolpy de la Aron: Beck – „Loser”.
- ◆ Pentru prof. Lungu Ramona din partea lui Safto: „Imagine” (Lennon) & „...and justice for All” (Metallica), cu mesajul: „Mulțumim pentru tot ce ați făcut pentru (N)OP”.
- ◆ Din partea colegiului pentru întreg liceul: Marilyn Manson – „Disposable teens”.
- ◆ Din partea colegiului pentru întreaga Românie: TQ – „Westside”, - Westside is the best side.
- ◆ Pentru doamna prof. Lungu Ramona, din partea colegiului de redacție: Beatles – „Let it be”.
- ◆ Pentru întreaga cancelarie, din partea colegiului: Nirvana – „Smells like teen spirit”.
- ◆ Profesorului Lepuș Cristian, din partea colegiului: Korn – „Make me bad”.
- ◆ Din partea colectivului clasei a XI-a A pentru Andrei Marius un călduros „La mulți ani” și melodia „Nice guys finish last” (Green day).
- ◆ Din partea colectivului clasei a XI-a A pentru Iovănescu Simona un călduros „La mulți ani” și melodia „It's raining men” (Geri Haliwell).

Tupac "2Pac" Shakur

În data de 16 iunie 1971 se naște în Brooklyn, New York, Tupac Amaru Shakur, cel mai controversat și, poate, cel mai talentat rapper al tuturor timpurilor. Mama sa, Afeni Shakur, l-a născut la scurt timp după ce a fost în închisoare, acuzată pentru tentativa de a plasa bombe în zonele aglomerate ale New York-ului ca activistă a grupului „Black Panthers”, care susțineau drepturile negrilor. Numele lui Tupac provine de la conducătorul incaș numit Tupac Amaru, care înseamnă „șarpele cățărilor”, iar Shakur este un nume arabic care în traducere înseamnă „recunoscător lui Dumnezeu”. În anii copilăriei, Tupac și familia sa au trăit în adăposturi, mutându-se între Harlem, cartierul negrilor, și Bronx. În septembrie 1983, la vârsta de 12 ani, Tupac s-a alăturat unui teatru din Harlem și a interpretat primul său rol ca și Travis în piesa „A Roisin in the Sun”. Trei ani mai târziu, în 1986, Tupac se mută, împreună cu familia, în Baltimore, unde urmează cursurile școlii de actorie, dând dovadă de un talent și un potențial deosebit, lăsându-le profesorilor o impresie plăcută. Totodată, Tupac începe să scrie primele sale texte rap, prezentându-le sub numele de „MC New York”. Din păcate, în iunie 1988, Tupac trebuie să renunțe la școala din Baltimore pentru a se muta alături de familie în orașul Martin, California. Acolo începe să se întâlnească cu o anumită „bandă” (gang), ca pe urmă să se amestece printre membrii bandei, vânzând droguri la marginea șoselelor, acesta fiind începutul morții sale.

După 2 ani, în 1990, Tupac își începe drumul spre muzică rap alăturându-se unui grup numit „Digital Underground” ca dansator și MC. În 3 ianuarie, după un an, își înregistrează debutul muzical pe albumul numit „This is an EP Release” al celor de la „Digital Underground”. Pe 12 noiembrie al aceluiași an 1991, își lansează primul album propriu: „2PacAlypse Now”, ale cărei melodii „Trapped”, „Brenda's got a baby” îl propulsează în cariera muzicală. De asemenea apare ca și membru al „Digital Underground” cu melodia „Same Song” de pe albumul „This is an EP Release”, cât și pe albumul „Sons of the P.”. Totodată, datorită talentelor sale actricești, i se oferă un rol în filmul „Juice”, a lui Ernest Dickenson, film prin care Tupac își face debutul pe marele ecran pe 17 ianuarie 1992, lucru care îi aduce multe laude pentru modul în care interpretează rolul lui Bishop.

În 1992, Roland Roy Howard, 19 ani, împușcă un texan, avocatul lui Roy susținând că acesta a fost stărnit să ucidă datorită faptului că ascultase albumul lui Tupac, lucru care îl face pe Vince Vagle să declare în septembrie al aceluiași an, cum că „2PacAlypse Now” nu are loc în societate. Aceasta nu-l demoralizează pe Tupac, acesta lansându-și în februarie 1993 cel de-al doilea album, numit „Strikly 4 My N.I.G.G.A.Z.”, care înregistrează un succes fulminant. Pe 13 martie 1983, Tupac se ia la bătaie cu un șofer de limuzină de la Hollywood, care îl acuză pe Tupac de folosirea drogurilor în mașină. Tupac este arestat, însă acuzațiile sunt retrase. În aprilie al aceluiași an, Tupac este arestat din nou, de această dată pentru lovirea cu o bătă de baseball a unui rapper care se afla în concert, fiind pedepsit în urma accidentului cu 10 zile de închisoare. În 23 iulie 1993, filmul lui John Singleton, „Poetic Justice”, este lansat, film în care joacă Tupac alături de Janet Jackson. Prin acest rol, Tupac, arată lumii întregi că de fapt nu muzica a fost pe primul loc pentru el. În 31 octombrie 1993, Tupac este arestat din nou, de data aceasta pentru că a tras asupra a 2 polițiști din Atlanta care hărțuiau un motociclist negru, dar acuzațiile sunt retrase. În 18 noiembrie, același an, la vârsta de 22 de ani, este acuzat de o bătrână de agresiune sexuală, pe data de 10 martie 1994, Tupac fiind arestat încă o dată, pentru lovirea regizorului Allen Hughes, după ce a fost dat afară din „Menace Ill Society”, și e condamnat la 15 zile închisoare.

Pe 30 noiembrie 1994, Tupac e împușcat, fiind străpuns de 5 gloanțe, din care unul în cap, și jefuit de bijuterii în valoare de 40000 de dolari, în holul studioului de înregistrări din Times Square, New York, însă supraviețuiește. Toate acestea se întâmplau în timp ce era în proces pentru abuz sexual, unde, în final, este găsit vinovat. Pe 14 februarie 1995, Tupac e condamnat la 4 ani și jumătate de închisoare, fiind închid în penitenciarul „New York's Island”. În 1 aprilie 1995, cel de-al treilea album al lui Tupac, numit „Me against the world” a fost lansat ajungând în top pe locul întâi, în timp ce el era închis.

În octombrie 1995, după apariția celui de-al patrulea album, lansat în timp ce era în închisoare, „Thug life”, „Death Row Records”, label-ul lui Dr. Dre., plătește 1,4 milioane dolari pentru ieșirea lui Tupac din pușcărie. Odată ieșit din închisoare, Tupac începe înregistrările la cel de-al cincilea album: „All Eyez on Me”, care e lansat pe 13 februarie 1996. În luna mai a aceluiași an, Tupac și Snoop Dogg, lansează albumul „2 of Americaz most wanted”, album care conținea caricaturi ale lui „Biggie” și „Puffy”, starurile „EastSide”-ului, aceasta fiind nimic comparativ cu ceea ce avea să se întâmple o lună mai târziu, în data de 4 iunie, când „Death Row Records” îi va lansa lui Tupac melodia „Hit 'em up” care reprezintă o adevărată ofensă adusă întregului „EastSide”, reprezentat prin „Biggie”, „Bad Boy”, „Mobb Depp”, „Lil'Kim” și alții.

Pe data de 7 septembrie, 1996, Tupac și Suge Knight, managerul „Death Row”, plecând de la meciul de box dintre Mike Tyson și Bruce Sheldon din Las Vegas, sunt opriți și atacați de un Cadillac alb, cu 4 oameni înăuntru. Cei din Cadillac au deschis focul asupra limuzinei lui Tupac, acesta fiind străpuns de 4 gloanțe, Suge Knight scăpând cu zgârieturi ușoare. După 6 zile petrecute de Tupac la „University Medical Center”, la ora 4:03 P.M., Tupac Amaru Shakur trece în neființă. După moartea sa, apare la finalul anului 1996 ultimul său album: „Makaveli”. Tupac lasă în urmă, chiar și după moarte, multe melodii, printre cele mai cunoscute fiind apărute mult după moartea sa, precum „Changes” în 1998, „Troublesome '96”, „Hail Mary”, „God Bless the Dead”, „Until the end” etc..., toate după 1997.

A murit când nimeni nu se aștepta, el mai având multe de spus. „He was the rose that grew up from concrete. God Bless the Dead”.

Un machiaj de nota 10

Iată că vine vacanța, vin chefurile, vin petrecerile, serile de discoteca, deci distracția. Pentru astfel de ocazii ai nevoie de un machiaj deosebit.

În primul rând hotărăște-te ce imagine vrei să adopți: nonconformistă, provocatoare sau naturală. În funcție de asta îți vei alege hainele, machiajul, coafura, parfumul sau chiar atitudinea.

Să le luăm pe rând: un aer nonconformist cu alte cuvinte... șocantă. Folosește un contur al ochilor realizat cu un creion în tonuri de argintiu, accentuat prin fardarea zonei de sus a pleoapelor cu bej-închis sau bej-șatenat.

Rimelul poate fi și el tot argintiu sau negru. O ușoară umbră a pomeșilor (nu exagera). Culoarea rujului și a lacului pentru unghii, va fi aceeași argintiu, alb-perlă sau cenușiu. Poți opta și pentru câteva șuvițe vopsite cu rimel argintiu, cum altfel!

Provocatoare. Pune-ți în valoare ochii și buzele, folosind mult negru și roșu. Genele lungi rimelate și un contur care să dea ochilor tăi o formă cât mai migdalată: de la colțul extern al ochiului urci spre pleoape.

Buzele trebuie să fie conturate și apoi rujate în nuanțe de roșu-coral sau roșu-sângeriu. Dacă ai buze subțiri, le poți acoperi cu un strat de pudră și apoi ruj. Gloss-ul nu trebuie să lipsească. El face ca buzele tale să fie irezistibile.

Naturală. Pentru acest lucru procedezi astfel: o ușoară tușă de baton corector, pudră, un contur al ochilor în nuanțe apropiate irisului și hainelor. Pentru buze ce altceva decât gloss-ul în nuanțe transparente aplicat direct pe buze.

Dacă te-ai hotărât nu îți pot spune decât „Curaj!”.

Andreea Buciuman

„Stilul anului”

De câte ori ne trezim criticând sau discutând pe la spate, aspectul fizic sau, mai ales, vestimentația unuia sau a altuia. Dar noi !?! Oare noi suntem demni de a critica, oare noi respectăm mereu « sfințele » reguli ale modei ?

Și pentru că nimeni nu a inventat încă, vreun « Tatăl nostru » al modei, m-am gândit că nu ar strica nimănui niște sfaturi. Spre exemplu : pantalonii de trening în combinație cu pantofi sau chiar bocanci, nu pușcă ! Sau, contrarul lor, costum (pantaloni de stofă, eleganți) cu adidași, sau șlapi se potrivesc ca roșul la înmormântare. Dar asta nu e tot ! Pantalonii de trening (că tot de ei ne legăm, săracii) « asortați » cu cămașă sau geacă de piele atrag de multe ori atenția

știutorilor.

Dar să nu credeți că fetele sunt mai prejos : o fustă elegantă alături de o bluză de trening sau chiar de o pereche de adidași lasă de dorit... Toată lumea știe că moda este foarte extravagantă și uneori ciudată, dar totuși paltonul sau sacoul elegant este de neadmis la o ținută sport.

Accesoriiile au și ele importanța lor. Aurul, argintul și gablonțurile puse toate la un loc nu fac decât să-ți creeze impresia de pom de Crăciun.

De asemenea la o ținută elegantă, o poșetă (sau chiar sacoșă) de paie sau plastic strică toată imaginea. Bărbații, cu toate că nu folosesc prea multe accesorii, nici pe cele pe care le utilizează des nu le asortează. De exemplu, kilogramele de lanțuri de la gât sau multitudinea inelelor de pe degete creează doar un aspect inestetic.

Și dacă v-ați format o părere despre regulile modei, nu vă mai rămâne decât să le puneți în practică, căci nu veți avea nimic de pierdut. Denis(a)

Colectia Desire
Andreea Buciuman

ECOLOGIC-ECOLOGIC-ECOLOGIC-ECOLOGIC-ECOLOGIC-ECOLOGIC

Prin intermediul acestui articol doleanța mea ar fi să transmit niște idei despre raportul dintre om și poluare, mai exact dintre mine și acțiunea mea asupra mediului înconjurător.

Planeta noastră, minunata planeta albastră, o prețioasă moștenire lăsată de milioane de ani omenirii, întru păstrare și iubire, a devenit în ultima perioadă de timp martorul unui comportament devastator al omului, care, prin neglijența sa, se îndreaptă spre o autodistrugere sigură. Principalul factor sunt EU, care prin atitudinea mea ignoranța, și egoistă, distrug cu buna știință tot ceea ce mă înconjoară.

Ce satisfăcător e să mă trezesc în fiecare dimineață înconjurat de mormane de gunoaie, resturi menajere pe care fie că le arunc chiar eu acolo, sau fie ca, și mai rău, trec pe lângă ele zi de zi ca și când aceasta sursa de poluare ar fi inexistentă! Tot se va găsi cineva să le adune... cândva...

Însă în acest răstimp gunoaiile produc pagube inimaginabile mediului, distrugând în mare parte vegetația pe arii extinse, iar când se recurge la arderea deșeurilor nereciclabile o mare cantitate de fum este degajată în atmosferă, astfel poluând-o grav. Și ce plăcut e să mă plimb în fiecare zi printre tonele de gunoaie de pe străzile orașului, de pe aleile parcului, ba chiar mai mult din instituțiile acestuia! Ce frumos este să admir priveliștea încântătoare a unui pârau (Aranca) sufocat de aceste gunoaie și resturi menajere, ce sublim e când inhalez, zi de zi, clipă de clipă, toți microbii și toată gama de mirosuri produse de toate aceste gunoaie, dar totuși... eu nu iau nici o atitudine...

În fiecare moment găsesc o modalitate de a polua mediul înconjurător, de a-i aduce daune grave. Astfel chiar prin faptul utilizării „inofensivelor” (în opinia mea) sprayuri și deodorante cu freon distrug încet, dar sigur stratul de ozon, singurul filtru împotriva razelor ultraviolete, care dacă nu ar fi filtrate, ar distruge viața de pe aceasta planeta.

Însă ce grozav e ca dintr-un impuls al tinereții și al juvenilului, să fac uz de „inocentul” tutun! Astfel reușesc imposibilului, realizez trei lucruri deodată: în primul rând îmi poluez grav mediul de viață (atmosfera,...), îmi și distrug în mod conștient propria-mi sănătate, iar pe deasupra le provoc celor din jurul meu boli grave ale căilor respiratorii și plămânilor. Desigur, natura nu e uitată nici ea: de fiecare dată după utilizarea acestui tutun, depozitez resturile țigărilor în mijlocul naturii, iar uneori nefiind exclusă nici posibilitatea producerii unui incendiu devastator... tot din cauza mea.

Prin utilizarea nechibzuită a hârtiei, zi de zi, distrug milioane de hectare de păduri, fiecare caiet consumat de mine, înseamnă un copac tăiat în plus, o viață curmată din motive pur iraționale și egoiste.

Natura în ultimele secole a avut foarte mult de suferit de pe urma acțiunii omului, a noastră, provocându-i-se distrugerii inimaginabile. Însă de fiecare dată când într-un mod conștient sau nu, prin atitudinea mea ignorantă și distructivă, îi aduc daune grave naturii, când o poluez zi de zi, ar trebui să-mi pun mai des întrebarea: „am eu dreptul acesta?”, sunt eu în măsura să distrug aceasta minunată natura, leagăn al omenirii, aș avea eu dreptul de a periclita viitorul urmașilor mei și de a provoca o catastrofă tocmai prin aceasta poluare continuă?

De aceea, măcar pe ultima sută de metri ar trebui „să mă trezesc”, să schimb situația dezolantă în care mă aflu, să regăsesc acel echilibru, acea comuniune deplină, înfrățirea cu natura, care tot datorită omului (a mea) se pare că a fost încălcată și uitată...

”Pentru a schimba lumea trebuie, în primul rând să te schimbi pe tine însuși!”

Miruna Lungu, Romina Matei & Daniela Rusu

Principii Murphologice

1. În timpul unei examinări, bateria calculatorului de buzunar se va strica.
2. Extemporalele vor conține întotdeauna întrebări ce nu au fost discutate în clasă.
3. Toți elevii care vor primi „nota 9” vor considera ca meritau de fapt „nota 10”.
4. Când vârful unui creion se rupe, cea mai apropiată ascuțitoare este la 1000 km distanță.
5. Cu cinci minute înainte de pauză, un elev va pune o întrebare ce va necesita un răspuns de zece minute.
6. Dacă o lecție cere o pregătire prealabilă, studentul nu o are.
7. Elevii ușor surzi, vor avea întotdeauna profesori care mormăie.
8. Când un elev își pregătește perfect lecția, profesorul nu-l va asculta.
9. Toate orele de matematică încep la ora 8 a.m.; la fel și filmele.
10. Elevii care obțin nota 10 vor spune întotdeauna că profesorul este o somitate.

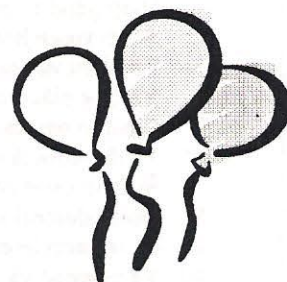
Gal Denis(a)

1 Iunie

1 Iunie... Zi fericită pentru toți copiii! și bineînțeles și pentru noi, liceenii (deoarece încă suntem copii). Până și pentru cei mari, această zi este specială, unii dintre ei povestind celor mici amintiri frumoase din copilăria lor, legate de această dată. În asemenea situație se afla și bunicul Cutărel (n-am găsit un nume mai bun pentru un bătrânel "tânăr")

care, scufundat în nostalgia faptelor trecute, depăna firul amintirilor, în fața nepoților lui. Spunea că, pe vremea lui, ziua de 1 iunie era nesemnificativă, o zi ce oricare alta. Până când... Într-un an, plictisit de școală și de monotonia vieții pe care o ducea, sătul de treburile de acasă și îmbiat de vremea minunată de afară, si-a adunat toți prietenii – „băiețașii de cartier” – și s-au hotărât să petreacă acea zi făcându-i fericiți pe toți copiii sătucului. Ideea a fost de milioane! Cei mici, zburdalnici și gălăgioși, au alergat cât i-au ținut picioarele, participând la jocuri pe care le inventau pe moment. Printre punctele atractive ale zilei au fost concursul de cățărare în copaci, cel de tăiat frunze la câini (la propriu, îmbolnăvind-u-i pe bieții câini), și altele, poate mai distractive, dar care cu timpul s-au șters din mintea bătânelului. Copiii și-au imaginat că trăiau într-o lume de basm, cu zâne și Feți-Frumoși, fetele făcându-și coroane din flori de primăvară, iar băieții cioplindu-și săbiuțe de lemn, vrând să fie vitejii cavaleri ce-și apără domnișele

Și cei mari au fost în culmea fericirii la auzirea ideii lui Cutărel și a trupei lui, gândindu-se că pot scăpa, în acest fel, măcar pentru o zi, de neastâmpăratele lor odrasle.

Spre sfârșitul zilei, părinții au oferit ca premiu pentru câștigători, precum și pentru toți participanții la concursurile desfășurate, delicioase fructe de sezon: cireșe și căpșuni, pentru a le potolii puțin foamea (de aici obiceiul ca de 1 Iunie, părinții să dea cadouri copiilor).

Atât cei mici cât și părinții lor s-au simțit excelent de, ziua aceasta rămânând de neuitat în mintea lor, hotărând să o serbeze în fiecare an de atunci înainte.

La terminarea povestirii, bunicul Cutărel, cu inima tânără încă, le-a sugerat ascultătorilor săi să urmeze și ei motto-ul după care s-a ghidat el în viață:

**Întâi Iunie călduros
Să te faci bucuros,
Să ai zâmbet de copil,
Un suflet cât mai nobil,
Să lași tristețea deoparte,
Să te împlinești în toate.**

Deatcu Oana & Dan Camelia

Lumina sau... întunericul?

O mare parte a creștinătății contemporane face imprudența de a se lua după aparențe, și anume de a crede că, pe mapamond, binele este „sufocat” de rău, că întunericul are câștig de cauză. Dacă privim din perspectiva umană, răul este mult mai frecvent întâlnit, însă, dacă ne gândim la faptul că Dumnezeu Fiul a învins chiar prin faptul că a lăsat oamenilor impresia că a fost învins de cel rău, situația se schimbă. Oamenii tind să creadă că lucrurile l-au ieșit de sub mână lui Dumnezeu, uitând că, de fapt, Dumnezeu este Cel care îngăduie toate lucrurile! Isus a zis ucenicilor: „Iată, eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor”. Pe lângă aceasta mai știm

că cel firesc (omul decăzut) îl prigonește întotdeauna pe cel duhovnicesc (omul reabilitat). Dar, întotdeauna, va câștiga cel duhovnicesc, deoarece răul este biruit prin bine, niciodată prin rău, iar binele nu poate fi învins niciodată.

Deci, deși oamenii firești nu îi „înghit” pe cei duhovnicesci, producându-le chiar daune, aceștia din urmă ies învingători prin însuși faptul că îi răsplătesc pe dușmanii lor cu bine.

Și, revenind la titlu, pot afirma cu tărie că Lumina este cea care va învinge întotdeauna!

Trică Laurențiu

Psihotest - Sunteți mulțumit de voi înșivă

Răspunsurile pe care le veți da cu maximă sinceritate la întrebările formulate în acest test vă vor ajuta să aflați dacă și în ce măsură sunteți mulțumit / nemulțumit de propria persoană.

1. V-ați gândit vreodată dacă v-ar plăcea să vă mai nașteți din nou și să luați viața de la capăt?
2. Aveți vreun hobby?
3. Când nu vă reușește ceva sunteți în stare să spuneți: „Asta mi se poate întâmpla doar mie?”
4. Vă face plăcere să aflați că sunteți invidiat(ă)?
5. Găsiți o oarecare consolare în faptul că și cunoștințelor dv. li s-au întâmplat aceleași lucruri neplăcute ca și dv.?
6. Vă deranjează dacă aflați că sunteți considerați un om plicticos, antipatic?
7. Suferiți când constatați că o anumită treabă a mers mult mai bine fără participarea dv.?
8. Doriți deseori să câștigați o umă mare de bani?
9. Vi se „acelerează” pulsul când aflați că rudele sau prietenii dv. au făcut o cumpărătură scumpă?
10. Vă place să vă exprimați opiniile în prezența unui auditoriu mare?

Calcularea punctajului:

Acordați-vă punctajul în funcție de răspunsul pe care l-ați dat în felul următor:

1) da-4; nu-16.	3) da-6; nu-12.	5) da-3; nu-12.	7) da-2; nu-16.	9) da-1; nu-12.
2) da-18; nu-5.	4) da-16; nu-2.	6) da-18; nu-5.	8) da-4; nu-2.	10) da-16; nu-3.

Interpretarea rezultatelor

Dacă ați totalizat **peste 120 de puncte**, sunteți excesiv de mulțumit de dv. înșivă și, dovediți lipsă de spirit autocritic, precum și capacitatea scăzută de autoevaluare realistă. Încercați, de aceea, să vă analizați cu ajutorul prietenilor și al celor apropiați de dv. Dacă punctajul dv. se situează **între 60 și 120**, aveți multă încredere în forțele proprii, fără ca aceasta să ducă la o mulțumire de sine excesivă, să vă facă încrezut(ă).

Un scor care se situează **sub 60 de puncte** arată că sunteți o persoană nemulțumită de ea însăși. Străduiți-vă să vă doborâți încrederea în forțele proprii. Priviți cu atenție în jurul dv.: s-ar putea să vă înșelați în ceea ce vă privește.

BANCURI

-Tată , te anunț că vreau să mă mărit!

-Da , dar de abia îl cunoști ...

-Asta e treaba mea!

-Și măcar el te iubește?

-Asta e treaba lui!

-Și din ce o sa trăiți?

-Asta e treaba dumitale!

Bulă vine acasă de la școala și-l întreabă pe taicăsu':

-Tată, tu știi să semnezi cu ochii închiși?

-Bineînțeles !

-Atunci semnează aici pe carnetul meu!

.....
n actor italian pleacă în SUA pentru a juca într-un serial celebru... Întors după 3 ani, la aeroport toată lumea îl așteaptă, presa, familia, simpatizanții. Un ziarist se apropie de el și-i spune:

-Bon giorno signore!, la care actorul răspunde grăbit și emoționat:

-Bon Jovi...

.....
Fiind într-o vacanță de la ospiciul de nebuni, mama lui Bulă îl întreabă:

-Bulă, ce faceți voi pe la casa de nebuni?

-Sărim în cap la bazinul de înot.

-Deci îi frumos, da' doctoru' nu ți-o zis nimica, ceva despre cum ai progresat, sau așa ceva?

-Nu, singurul lucru care mi l-o' zis îi că dacă îs cuminte, îmi pune și apă în bazin.

.....
Bulă se duce la serviciu cu ambele urechi bandajate. Când îl vede maistru', îl întreabă:

-Ce-ai pățit Bulă? la care Bulă-i răspunde:

-Meștere, știi că eu sunt burlac, ei bine, ieri, când îmi călcam pantalonii, a sunat telefonul, și din repezeală am dus fierul de călcat la ureche.

-Bine mă' tâmpitul o ureche, da' la cealaltă ce dracu' ai făcut?

-Păi după aia n-a trebuit să sun la salvare?

Perle...

- Acuma bagă Internetul în toate... păi să bage Interneturile în formule să vadă ce-o ieși de acolo...

- ... aceasta umedează gura.

- **Întrebare:** Cât este suma a **n** numere consecutive?

Răspuns: Păi... depinde de **n**.

- Da' completează, măi, completează.

Incursiune în istoria educației fizice

Odată cu amploarea luată de Jocurile Olimpice, *hieromenia* tindea să se lărgescă în măsură corespunzătoare, ajungând să însumeze chiar și 3 luni de pace. Timpul acesta era absolut necesar, căci concurenții erau obligați să se pregătească timp de 30 de zile înainte de jocuri, în gimnaziul din Elida. Și-apoi, trebuia să se țină seamă de faptul că atleții veneau din toate colțurile vastei lumi grecești și că drumul unora putea să dureze 10-15 zile, deci, cu drumul de întoarcere, cam 40 de zile de călătorie. După datele antichității, drumul pe apă între Egipt și Creta, de pildă, dura 5 zile, iar cu carul, pe drumurile bune, nu se putea merge mai mult de 50-75 km pe zi.

De unde veneau participanții? La început (sec VIII î.e.n) își trimiteau reprezentanții la Olimpia doar neamurile dorice din Peloponez. Cu timpul, însă, jocurile și-au pierdut caracterul local, transformându-se, cu încetul, într-o atotcuprinzătoare sărbătoare panelenică. Concurenților eleni, arcadieni, mesenieni, lacedemonieni și ai altor popoare din Peloponez, li se alăturară megarienii, atenienii și cei din celelalte orașe ale Greciei propriu-zise, dar și ionienii din Asia Mică, locuitorii coloniilor grecești din Italia și Sicilia, cetățenii orașelor elene de pe țărmurile Mediteranei și Mării Negre. (va urma)

Diagrama lunii:

G. Kasparov - Jurtajew, 1981

alb mută

Rezolvarea diagramei din numărul precedent: 1...C:g4
2.Nd4+ (2.fg4 D:g4 3.Rf1 Dh3+
4.Rg1 Tb5! 5.Nd4+ Rh7) Cf6
3.Rg2 Tb5! 0-1 **L. T.**

Datorită deselor greșeli făcute la Campionatul de șah al liceului în privința schimburilor pieselor și a pierderii acestora, m-am gândit să clarific valoarea lor în jocul de șah. În tabelul următor puteți vedea valoarea fiecărei piese în raport cu pionul.

Piesă	Valoare	Fel
Cal	3 pionii	Figură ușoară
Nebun	3 pionii	Figură ușoară
Turn	5 pionii	Figură grea
Damă	9 pionii	Figură grea

După cum observați, un turn este, mai slab decât 2 figuri ușoare. La fel dama, este mai slabă decât 2 turnuri. Calul și nebunul au fiecare avantajul și dezavantajul său. Calul este mai folositor în pozițiile închise, cu lanțuri de pionii de ambele culori, pentru ca el poate „sări” peste aceștia, având aici mobilitate net superioară nebunului. În finaluri, însă, mai ales când sunt pionii de ambele flancuri (cel al regelui și cel al damei), el se poate deplasa rapid de pe un flanc pe altul, având posibilitatea de a le controla în același timp. Mai este de

făcut o precizare: nu cedați pionii așa de repede, deoarece aceștia sunt valoroși dacă ajungeți în final. Este o zicală: „Cu un pion ești campion”. Și pe bună dreptate, așa este, pentru că între marii maeștrii acestui sport, cea mai mare bătălie se dă asupra pionilor, pentru că a câștiga un pion, înseamnă, de cele mai multe ori, a câștiga partida! Așa că, atenție.

Laurențiu Trică

Campionatul de fotbal al liceului

În data de 14 mai, 2001, s-a desfășurat, la Sala de sport a orașului nostru, finala Campionatului de fotbal al liceului, între clasa a XII-a B și clasa a IX-a D. Câștigători au fost cei din a XII-a B, învingând cu 8-4 pe adversarii lor, deși au fost ocazii de ambele părți. Clasamentul final arată în felul următor: 1. XII B 2. IX D 3. X A 4. X B 5. IX B 6. XII A 7. X C 8. XI B 9. IX A 10. XI C 11. IX A.

Ultimele meciuri jucate s-au terminat cu următoarele rezultate: XII B-X D – 1-2 • X A-X B – 3-4 • IX B-XII A – 5-6 • X C-XI B – 6-0 • XI A-XI C – 6-0 • XI A-IX A – 9-4.

Laurențiu Trică

Marele premiu al Banatului la Karting

Sâmbătă, 26 mai, a avut loc în orașul nostru Marele premiu al Banatului la karting, echipa sânnmicloșană reușind să obțină locul 1 la Campionatul Județean și locul 2 la Marele premiu al Banatului la Karting, în urma echipei din Reșița.

FORMULA 1

(continuare)

Putând să ajungă fotbalist, câștigător a multe premii de Formula 1, respectiv 4 titluri, 51 de curse și 199 de starturi, Alain Prost a fost un pilot contestat. Baza succeselor sale era firea sa foarte calculată de unde și numele de „profesor”. Specialitatea era ca la calificări să plece de la standuri în ultimul moment și să realizeze cel mai bun timp al sesiunii. În 1980 a pilotat pentru McLaren, iar în 1981 s-a alăturat celor de la Renault. Sătul de tensiunea psihică adunată la Renault, în 1984 se reîntoarce la McLaren. În 1988 Ayrton Senna devine coechipierul lui Alain Prost. Antipatia dintre cei doi se încheie chiar înainte de moartea brazilianului. În 1990, Alain se mută la Ferrari unde lucrurile îi merg foarte prost, ceea ce îl determină pe francez să se întoarcă pe rândurile echipei Williams.

Ayrton Senna este pilotul anilor '90. La 4 ani primește cadou primul kart de 1 cal putere. La 8 ani conduce mașina familiei iar la 10 ani conduce un kart de 10 cai putere, ajungând astfel ca la 13 ani să concureze legal. Debutează în karting la Interlogos, iar în 1981 concurează la F. Ford. Nu a putut să stea decât 4 ani departe de curse când echipele de Formula 1 au început să se intereseze de el. După un timp Senna ajunge la McLaren alături de Alain Prost. În acel an Senna câștigă titluri iar Prost pleacă la Ferrari. Brazilianul debutează la McLaren în 1990, 1991, după care, în 1994 pleacă la Williams. La 5 mai, 1994, pe circuitul de la Imola, brazilianul se izbește frontal de un zid și moare.

Michael Schumacher, pilotul anilor 2000-2001 speră ca anul acesta să nu-i mai acorde șansa de a câștiga rivalului său de temut, Mika Hakkinen, care, momentan, are doua titluri câștigate, cu unul mai puțin decât pilotul german.

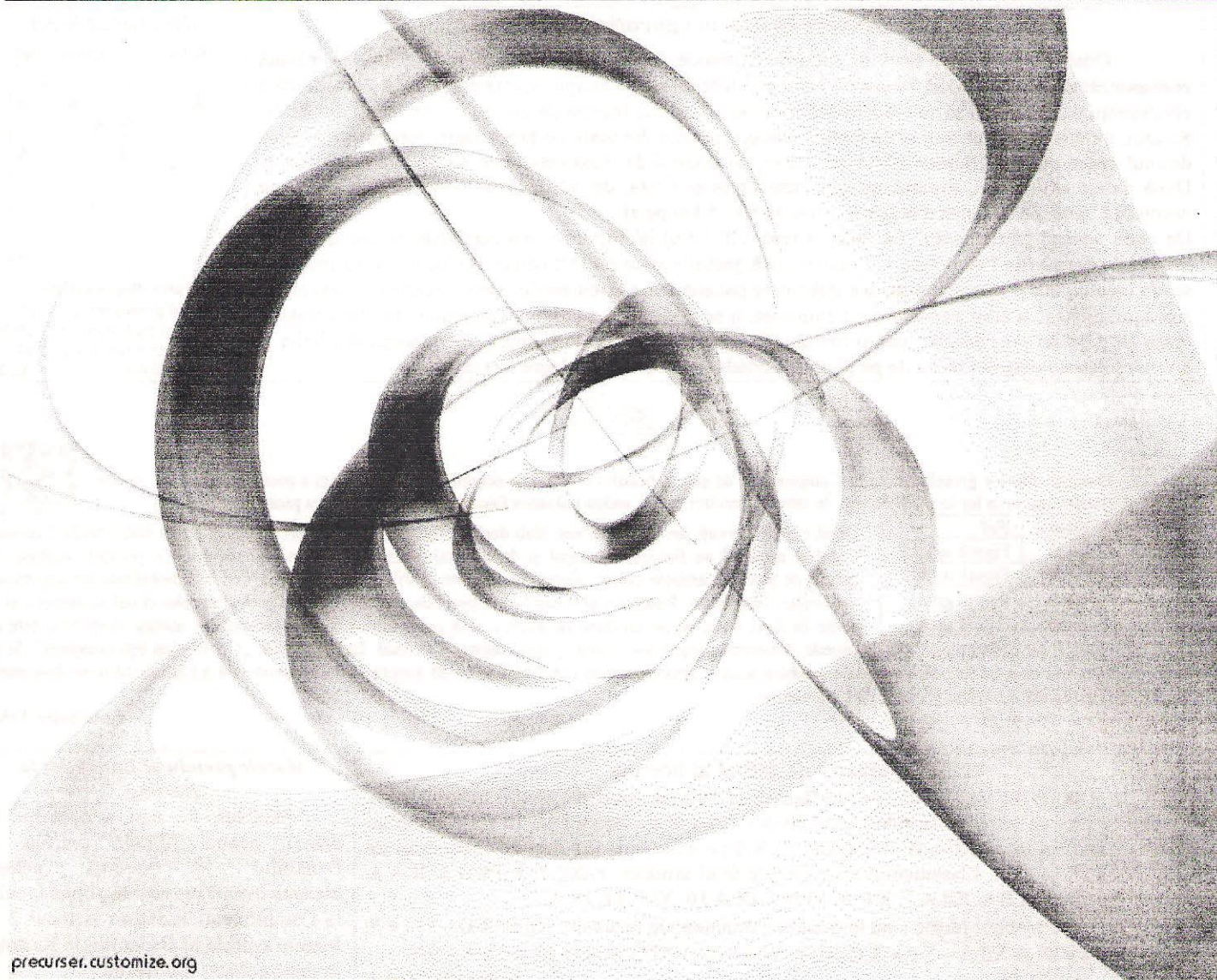
Clasamentul piloților după cursa de la Monaco:

- 1 Schumacher Michael Ferrari 52
- 2 Coulthard David McLaren Mercedes

- 3 Barrichello Rubens Ferrari 24
- 4 Schumacher Ralf Williams BMW 12

- 5 Heidfeld Nick Sauber 8
- 6 Villeneuve Jacques BAR-Honda 7

Amelia Șuşcă

precurser.customize.org

Mulțumim conducerii școlii pentru ajutorul acordat de-a lungul celor 7 numere de revistă.
Mulțumim de asemenea tuturor colaboratorilor noștri și le urăm tuturor o vacanță plăcută.

Colegiul de redacție: Denis Gal, Dan Camelia, Mircsov Petronela, Deatcu Oana, Broștean Cristina, Trică Laurențiu, Bakó Lóránt, Dimulescu V. Petru, Savu Andrei, Copilaș C. Emanuel.

SupraVeghetor: Ramona Lungu.

Aducem mulțumiri pentru sprijinul acordat domnului profesor Lepuș Cristian.

Colaboratori: Romina Matei, Viașu Iulia, Ene Emilia, Daniela Rusu, Miruna Lungu, Corina Antoni, Cristina Savu, Șușcă Amelia, Laczko Andreea, Lepoev Mara, Marincat Simona, Grijac A. Maria, Trică Sergiu, Țăranu Irina, Kovacs Gabriel, Buciuman Andreea, Fluțar Bogdan, A. Petrovici, Negoș Anda, Szavity Iasmina, Putnoki Alexandru, Martinică Ciprian, Drideanu Anca, Dimulescu Adriana, G. A. Mirela, Crișan Corina.

Poșta redacției: Str. Andrei Șaguna Nr.4 Sânnicolau Mare.

E-Mail: revistanoi@usa.net

Internet: <http://revistanoi.8k.com>.